

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Η μανία του δόκτορος Μπερνάρ. Πώς μπορεί να καταλάβει κανείς τη ζωή μιας εποχής. Η κουκλές των κοριτσιών της Αιγύπτου. Η όμορφες Ταναγραίες. Τα παιγνίδια των Γιαπωνέζων και των παιδιών της Απω Ανατολής. Τα σοβαρά παιγνίδια των Ινδών. Τα ξόανα των μικρών της Μαύρης Ηπείρου. Οί ίππότες κ' ή πυργοδέσποινες της ρωμαντικής Σικελίας. Ποιά είναι σήμερα τα παιγνίδια των παιδιών κλπ.

Ο Γάλλος δημοσιογράφος, Ανρὺ Ἀρνόλ, δημοσίευσε τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο στὰ περιοδικὰ τῆς «κοσμοπόλεως» γιὰ τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν. Σὰς τὸ μεταφράζουμε γιὰ σ' αὐτὸ ἀναφέρεται ὅλη ἡ ἱστορία τους κ' ἀκόμη ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο διασκεδάσαν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀρχαίους χρόνους μέχρι σήμερα.

«Οἱ διάφοροι σοφοὶ τοῦ κόσμου, γράφει ὁ κ. Ἀρνόλ, πού ἀγωνίζονται νὰ διαφωτίσουν τὰ μυστικὰ καὶ νὰ καταλάβουν τὶς συνήθειες κάθε ἐποχῆς πού πέρασε, ἀποδίδουν πάντα μεγάλη σημασία στὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν. Ἀπὸ αὐτὰ κάνουν ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις καὶ θγάζουν ἀλάνθαστα συμπεράσματα. Κι' ἔχουν ἀπόλυτο δίκιο. Τὸ διεπίστωσα κ' ἐγὼ ἀκόμη ὅταν ἐπεσκέφθηκα τὸ ἀνεκτίμητο μουσεῖο τοῦ καθηγητοῦ Μπερνάρ. Εἶνε ἕνας ἀληθινὸς παράδεισος τῶν παιδιῶν. Ὅπου καὶ νὰ γυρίσετε, βλέπετε ὡμορφα καὶ παράξενα παιγνίδια πού σὰς προκαλοῦν τὸν θαυμασμό. Αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε τακτοποιημένα ἐκεῖ πέρα μὲ μεγάλη τάξι. Ἔχουν ἀριθμούς, σημειώσεις καὶ μπορεῖτε νὰ τὰ καταλάβετε χωρὶς κανένα σοφὸ ὁδηγό. Σ' αὐτὸ τὸ μουσεῖο τῶν παιγνιδιῶν πέρασα τὶς πιὸ εὐχάριστες ὥρες τῆς ζωῆς μου. Θὰ σὰς τὸ περιγράψω γιὰ νὰ δῆτε ὅτι δὲν ἔχω ἄδικο.

Σὲ μιὰ θιτρίνα του, τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, ὑπάρχει, παραδείγματος χάριν, μιὰ μικρὴ ξύλινη κούκλα, ὅπως αὐτὲς πού σκάλιζαν πάνω στὶς σαρκοφάγους. Ἔχει ὑπερβολικὰ εὐγενικὸ πρόσωπο καὶ δείχνει μίαν ὑψηλότητα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, λησμονημένη πειὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ χρόνια. Εἶνε μιὰ ὡμορφη καὶ σοβαρὴ πριγκίπισσα! Τὰ μικρὰ κορίτσια τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου τὴν ἐντυναν, ὅπως καὶ τὰ σημερινὰ τὶς κουκλές τους, μὲ διάφορα φανταχτερὰ κουρέλια, τὴν «κοιμίζαν» στὴν ἀγκαλιά τους καὶ τὴν ἔβαζαν νὰ ξαπλώσῃ στὸ μικρὸ κρεβάτι της. Κι' ὡστόσο αὐτὴ ἡ κούκλα εἶχε τὴν μορφή μιᾶς πριγκίπισσας ἢ μιᾶς βασιλίσσας πού ζούσε καὶ πού ὁ λαὸς της τὴν ἐλάτρευε. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε κ' ἦταν τόσο δημοφιλὴς ὥστε νὰ γίνῃ κούκλα καὶ παιγνιδάκι στὰ χέρια τῶν παιδιῶν.

Πιὸ πέρα πάλι, στὴν θιτρίνα τῆς ἀναίας Ἑλλάδος, μιὰ γοητευτικὴ Ταναγραία κόρη μὲ κοστοῦμι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μᾶς θυμίζει τὰ «Εἰδύλλια» τοῦ Θεοκρίτου. Εἶνε ἀληθινὸ θαῦμα τέχνης κ' εἶχε βρεθῆ μέσα σ' ἕνα μικρὸ τάφο. Ἡ μικρούλα πού ἔπαιζε μαζύ της, τὴν εἶνε πάρει καὶ σ' αὐτὴν τὴν τελευταία κατοικία της γιὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ ξεχνᾷ τὴν στέρση τῆς μητέρας της...

Αὐτὴ ἡ κούκλα εἶχε ἕνα ἀξιόθαστο κτένισμα, πού ἡ μόδα τῶν μαλλιῶν τὸ εἶχε ἐγκαινιάσει πάλι δῶ καὶ λίγον καιὸ κ' ἦταν ὑπερβολικὰ ὡμορφη. Ἔδειχνε μιὰ διάσημη γυναῖκα τῆς ἐποχῆς της κ' ὡστόσο ἦταν ἕνα παιγνιδάκι.

Μὰ ὅπως φέρετε ἡ μεγάλες διασκεδάσεις τῶν παιδιῶν εἶνε ὅταν μιμοῦνται τοὺς μεγάλους. Ἔτσι κ' αὐτὴ ἡ γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦσε ὁλος ὁ κόσμος δὲν ἦταν δυνατὸ παρὰ ν' ἀπασονολήσῃ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν!

Μέχοι τὸν 18ον αἰῶνα τὰ παιγνί-

δια τῶν μικρῶν εἶχαν τὶς μορφές διασῆμων προσώπων ἢ ἀναπαρίσταναν τὶς συνήθειές των.

Στὴν ἐταζέρα τῆς Αἰγύπτου μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσω μερικὸς ἀξιόπρόσεχτους Γιαπωνέζους. Ἦταν μιὰ λεπτομερὴς ἀναπαράσταση τῆς δεξιώσεως τοῦ Μικάδο. Ὁ αὐτοκράτωρ μὲ «μεγάλῃ στολῇ» καθόταν στὸν λαμπερὸ του θρόνο. Γύρω του ἦταν διάφοροι ἀξιωματοῦχοι τῆς Αὐλῆς, τοποθετημένοι ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῶν ὑπηρεσιῶν πού προσέφεραν στὸν αὐτοκράτορα καὶ τῆς εὐγενείας τοῦ τίτλου των. Σ' ἕνα θρόνο ἐπίσης πιὸ χαμηλὸ ἀπὸ τοῦ Μικάδο, δίπλα του, καθόταν ἡ αὐτοκράτειρα. Αὐτὸ τὸ παιγνίδι, παρίστανε μιὰ συναυλία! Ἐφτά μουσικοὶ μὲ τὰ περίφημα «Κιτὸ» ἢ τὰ «Σαμιζάν» τὶς ἀξιοθαύμαστον γιαπωνέζικες κιθάρες διασκεδάσαν τὴν ἀνία τῶν αὐλικῶν μὲ τὶς αἰθέριες μελωδίες τους.

Αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἦταν πανάκριβο. Ὡστόσο ὁ καθηγητὴς Μπερνάρ τὸ εἶχε ἀγοράσει γιὰ νὰ πλουτίσῃ τὴν συλλογὴ του μ' ἕνα ἐπὶ ὀμοιῆ σπάνιο ἔργο. Ἦταν ἕνα παιγνίδι κάποιου παιδιοῦ ἐνὸς βαθύπλουτου Γιαπωνέζου πού σήμερα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ σκόνη του!

Πολλὰ ἀπὸ τὰ παιγνίδια τῶν μικρῶν παρίσταναν τέτοιες δεξιώσεις.

Τὰ παιδιὰ τῶν Ἰνδιῶν ἐξ ἄλλου ἀπὸ μικρὰ συνηθίζουν νὰ εἶνε σοβαρὰ καὶ νὰ μὴν ἀσχολοῦνται μὲ ἀνόητα καὶ διόλου πρακτικὰ παιγνίδια. Ὅσο γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν κατοίκων τοῦ Καμπόντζ διασκεδάζουν μὲ πῆλινους παλαιστὰς μὲ ἐκπληκτικὰ καὶ τρομερὰ χέρια, μὲ χάρτινους καὶ φανταχτεροὺς δράκοντας καὶ μὲ μεταλλικὰ παράξενα καρροτσάκια φτιαγμένα ἀπὸ τενεκέδες κονσερβῶν!

Στὴ θιτρίνα τῆς Μαύρης ἠπείρου ὁμολογῶ ὅτι βρῆκα τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ παιγνίδια. Κυττάζοντάς τα ἔζησα γιὰ λίγο ὅλες τὶς περιπέτειες τῶν ἐξερευνητῶν αὐτῆς τῆς ἐφιαλτικῆς χώρας καὶ ὅλα ὅσα ἀναφέρουν ἐκεῖνοι στὰ διάφορα βιβλία των.

Στὸ Σουδάν ἡ κουκλές τῶν μικρῶν κοριτσιῶν παρίστανουν καλοδεμένες κ' ἡμίγυμνες ἀραπίνες ἐξαιρετικῆς ὡμορφίᾶς καὶ πλαστικότητος. Ὅσο ὁμως προχωρεῖ κανεὶς σ' αὐτὴν τὴν ἠπειρο τόσο καὶ τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν ἀλλάζουν καὶ παρίστανουν ἐφιαλτικὰ καὶ τρομαχτικὰ πράγματα. Ὅλες ἡ προλήψεις τῶν μαύρων, ὅλος ὁ φόβος τους γιὰ τὶς ὑπερφυσικὲς δυνάμεις καὶ τὰ πνεύματα, καθὼς καὶ τὰ τρομερῶτερα θηρία εἶνε φτιαγμένα ἀπὸ ξύλο ἢ ἀπὸ πῆλο καὶ χρησιμοποιοῦνται γιὰ παιγνίδια εἶνε ἀποτοόπαια. Δὲν μπορεῖ ἕνας Εὐρωπαῖος νὰ τ' ἀντικρύσῃ δίχως νὰ φρικιάσῃ. Οἱ μαῦροι τεχνίτες τους ἔχουν κλείσει ἐκεῖ πέρα ὅλη τὴν ψυχὴ τους κ' ὅ,τι τοὺς θασανίζει καὶ τοὺς τρομοκρατεῖ.

Στὶς ἀγριεὲς φυλές τῆς Ἀφρικῆς πάλι τὰ παιδιὰ παίζουν μὲ τὶς νεκροκεφαλές τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἀρχηγοῦ των, μὲ ζωντανὰς σκυῶνες καὶ μὲ παρόξενα ἔντοια. Ἀλλὰ αὐτὲς ἡ νεκροκεφαλές πού ἀναφέραμε εἶνε καὶ τὸ καλύτερὸν στόλισμα τῶν ἀνδρῶν! Ἔνοιν ἕναν εἰδικὸν τρόπο νὰ τὶς θράζουν καὶ νὰ τὶς μικραίνουν τόσο, ὅσο εἶνε τὰ Ἰνδικὰ

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 50)

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ ΚΑΙ ΟΛΙΒΙΑΣ ΛΑΓΚΝΤΟΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 39)

Ιστορία που έκανε όλους τους 'Αμερικανούς να ξεκαρδιστούν από τα γέλια.

Ο Μάρκ Τουαίν κ' η 'Ολιβία έγκρατεστάθηκαν στο Μπούφφαλο, σ' ένα κτήμα στις όχθες της λίμνης 'Εριέ, που τους το προσέφερε ο Τζέρβις Λάγκντον.

Οι βιογράφοι του μεγάλου 'Αμερικανού εύθυμογράφου είνε τις περισσότερες φορές πολύ αυστηροί και άδικοι για την γυναίκα του. Η επίδρασι που έξασκουσε η 'Ολιβία στον Μάρκ Τουαίν δεν τον έβλαψε ποτέ. 'Αντιθέτως, του ήταν πολύτιμος.

Η 'Ολιβία δεν ήταν μόνο γραμματέας του. Ήταν και συνεργάτις του. Αυτή διώρθωνε τα χειρόγρατά του, τα καθάρζε από κάθε τι το περιττό, τα έστρωνε και τα έκανε «άφομοιώσιμα» για το άμερικανικό κοινό.

Όταν ο Μάρκ Τουαίν έγραψε το βιβλίο του «Ο πρίγκηπας κι' ο φτωχός», η γυναίκα του διάβαζε το κάθε κεφάλαιό του στα παιδιά τους, στον Τζιμ και στη Σούσου, γιατί αυτή η ιστορία ήταν για παιδιά και μετρούσε το ενδιαφέρον τους από την έκφρασι του προσώπου τους κι' από την προσοχή τους.

Ένα μεσημέρι τέλος, ύστερ' από το διάβασμα στον Τζιμ και στην Σούσου των τελευταίων σελίδων του «Πρίγκηπος και του Φτωχού», είπε στον άνδρα της.

— Μπορείς να το δημοσιεύσης αυτό το μυθιστόρημα. Θ' αρέσει στα παιδιά...

Και δεν γελάσθηκε. Η 'Ολιβία μ' ένα αξιοθαύμαστο τρόπο μάντευε κάθε σκέψι του Μάρκ Τουαίν και του έδινε πάντα φωτισμένες συμβουλές. Ο διάσημος εύθυμογράφος δεν έσχεδίαζε μόνο διηγήματα και μυθιστορήματα. Κατέστρωνε και σχέδια για μεγάλες διαφημιστικές επιχειρήσεις από τις οποίες φανταζόταν ότι θα κέρδιζε εκατομμύρια. Η 'Ολιβία, με το θετικό πνεύμα της, περιώριζε τους ένθουσιασμούς του κ' ήταν πάντα έτοιμη να τον σώση από μια άποτυχία ή καταστροφή.

Μερικά έργα του Μάρκ Τουαίν δεν είδαν ποτέ το φως της δημοσιότητας. Ήμειναν κλειδωμένα στα συρτάρια του. Κι' αυτό όφειλεται στην 'Ολιβία Λάγκντον, γιατί τα θεωρούσε κατώτερα των μεγάλων του έπιτυχιών. Ο Μάρκ Τουαίν όχι μόνο δεν θα κέρδιζε τίποτε από την δημοσίευσί τους, αλλά και θα ζημιωνόταν. Οί 'Αμερικανοί κριτικοί που διάβασαν αργότερα αυτά τα χειρόγραφα της έδωσαν δίκηο. Χάρις στο πνεύμα της, στην κρίσι της και στην διορατικότητά της ο Μάρκ Τουαίν δεν δοκίμασε ποτέ τις πικρίες μιας άπογοητεύσεως. Ό,τι έδημοσίευε προκαλούσε τον ένθουσιασμό, τον θαυμασμό και τα γέλια με το άπαράμιλλο χιούμορ του.

ΡΕΝΕ ΣΑΜΠΡΙΓΙΑΚ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΕΝΟΣ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 11)

για το κρέο. Στο χέρι του κρατούσε ένα κόσμημα. Ήταν ένα δώρο μιας παλιάς φίλης του που τον είχε ξεχάσει...

...Την ώρα που ο Πάολ Καμέλ μίτηξε στο δωμάτιο εκείνης της ώμορφης νέας, όλοι μείναν μ' άνοιχτό το στόμα από την κατάληξί τους. Ο Πάολ ήταν άγνωριστος. Φορούσε το φράκο του κ' ήταν έξαιρετικά περιποιημένος. Προσέφερε μ' ευγένεια μια ανθοδέσμη στη νέα και της εύχίθησε χρόνια πολλά. Οί άλλοι τα είχαν χαμένα. 'Ακόμη κι' αυτή η νοικοκυρά του.

Και κανείς δεν κατάλαβε το δρώμα αυτού του πεινασμένου που θυσίασε την καλύτερη ανάμνησί του για να φερθή σαν κύριος και να περάση μαζί τους μια εύτυχισμένη Πρωτοχρονιά...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΣΑΪΓΓΙ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 47)

καρύδια !

Όσο για τις μικρές 'Αραπίνες, αυτές από μια έμφυτη κλίσι ασχολούνται στο να φτιάχνουν κουκκλες από κλαδιά δέντρων που τα τυλίγουν σε ξερά χόρτα και παίζουν μαζί τους μ' αληθινή εύχαριστησι.

Στη βιτρίνα που είνε τα παιγνίδια των παιδιών της Σικελίας βλέπει κανείς ένα σωρό πανοπλίες κι' ένα πλήθος κουκκλες με ίπποτικές στολές. 'Ακόμη δέ και σήμερα τα έργοστάσια παιγνιδιών στη Σικελία φτιάχνουν μικρούς ίππότας και πεντάμορφες πριγκήπισσες όπως ακριβώς και κατά τον 20όν αιώνα. Γιατί οί κάτοικοι αυτού του Ιταλικού νησιού διατηρούν όλον τον παλιό ρωμαντισμό τους κι' εξακολουθούν να γοητεύονται από τις τρυπτείες και τα ειδύλλια των παλιών ίπποτικών μυθιστορημάτων.

Σήμερα όμως τα πράγματα είνε πολύ διαφορετικά. Το μουσείο το καθηγητού Μπερνάρ, δεν περιλαμβάνει βέβαια τα παι-

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΤΖΟΥΡΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 33)

ρο και μου είχε δηλώσει ότι θα τα ξαναλέγαμε... Τόν περίμενα δυό ολόκληρες ώρες. Ήμουν αποφασισμένη να του δώσω ένα καλό μάθημα.

— Έννοια σου, θα τον συναντήσης ασφαλώς την άλλη μέρα !

Η Μάρτζορρυ μ' αυτήν την ελπίδα ήσυχασε λιγάκι. Μά δεν μπόρεσε να κοιμηθή αυτήν την νύχτα. Σκεπτόταν διαρκώς τον «κακούργου» της κ' άκουγε στ' αυτιά της το ειρωνικό γέλιο του.

Την άλλη μέρα το πρωί, πήγε πάλι στο ώρισμένο μέρος, μα ο άγνωστος δεν φάνηκε. Σάν τραλλή γύρισε όλους τους δρόμους μήπως τον συναντήση μα δεν το κατάφερε. Μ' αυτήν τη φορά δεν είχε τίποτε στον πατέρα της. Ο 'Αλσιγκ κατάλαβε ότι τα πράγματα ήταν πολύ σοβαρά.

— Μήπως σε πονάει η καρδιά σου ; τη ρώτησε μ' ανησυχία.

— Όχι ! απάντησε με πείσμα η Μάρτζορρυ. Όχι, δεν θέλω να ιδώ αυτόν τον άθλιο.

Και ξέσπασε σ' ένα απαρηγόρητο κλάμα.

— Ξέρεις τουλάχιστον τον αριθμό του αυτοκινήτου του ;

— Ναί, είνε 202.568, τ' απάντησε εκείνη. Τόν έβλεπα διαρκώς μπροστά μου κρυφωμένο στα μάτια μου !

Ο 'Αλσιγκ έχοντας το σχέδιό του, δημοσίεψε την άλλη μέρα σ' όλες τις εφημερίδες την ακόλουθη άγγελία :

«Παρακαλείται ο κάτοχος του αυτοκινήτου 202.568 να περάση από το μέγαρο του Λούις 'Αλσιγκ, στον αριθμό 150 της 14ης λεωφόρου, για ύπόθεσι που τον ενδιαφέρει».

Και πράγματι, ο άγνωστος παρουσιάσθηκε ένα βράδυ στην πιο ιερή ώρα του 'Αλσιγκ. Όταν τον ανήγγειλαν ο Λούις παράτησε την εφημερίδα του και στύλωσε το βλέμμα του στην πόρτα. Η Μάρτζορρυ άναπνεε με δυσκολία από την αγωνία της.

— Στις διαταγές σας, του είχε εκείνος με απλότητα. Με συγχωρείτε που έρχομαι αυτήν την ώρα, αλλά όλη την ημέρα δουλεύω στο εργοστάσιο του πατέρα μου.

Το θάρρος του έκανε καλή εντύπωσι στον 'Αλσιγκ. 'Αλλά και η Μάρτζορρυ ένοιωθε μια κρυφή χαρά από την παρουσία του.

— Κύριε, του δήλωσε επίσημα ο 'Αλσιγκ, πρέπει να έπανορθώσετε ένα σφάλμα σας. Η κόρη μου διαρκώς κλαίει γιατί δεν δεχθήκατε να συνεχίσετε τον άγωνα τ' αυτοκινήτου που σας πρότεινε.

Ο νέος που είχε αναγνωρίσει τώρα τη Μάρτζορρυ, έβγαλε μια κρυγή χαράς.

— Είμαι πρόθυμος να έπανορθώσω το λάθος μου, απάντησε. Η δεσποινίς κόρη σας μου έκανε εντύπωσι για την τόλμη της. Δεν πήγα τη άλλη μέρα στη συνέντευξί μας γιατί φοβήθηκα μήπως την έρωτευθώ. Ωστόσο, για να είμαι ειλικρινής, δεν μπόρεσα να την ξεχάσω. Ο Λούις 'Αλσιγκ κίτταξε τώρα με χαρά την κόρη του.

— Πονάει, Μάρτζορρυ, η καρδιά σου ; τη ρώτησε με τρυφερότητα. Μά εκείνη δεν μπορούσε πειά να κρύψη τη συγκίνησί της. Έπεσε στην άγκαλιά του κ' άρχισε να τον φιλάη σαν τραλλή.

— Έλα, ήσυχασε, της είχε εκείνος, θα κανονίσω εγώ αυτήν την ύπόθεσι.

Κ' ύστερα, γυρίζοντας προς τον νέο που παρακολούθουσε έκπληκτος αυτή τη σκηνή, του φώναξε :

— Μά τί περιμένετε λοιπόν ; 'Αφού αγαπάτε την κόρη μου, γιατί δεν μου ζητάτε την άδεια να την παντρευθήτε ;

Κι' έτσι μετά λίγες μέρες όλη η 'Αριζόνα γιόρτασε τους γάμους της ώμορφης Μάρτζορρυ 'Αλσιγκ και του Λάιονελ Τέλωρ.

ΚΛΑΡΕΝΣ ΚΕΛΑΝΤ

γνίδια των παιδιών μας. Ο καθηγητής έλπίζει ότι θα ζήση αρκετά ακόμη για να πλουτίση και μ' αυτά τη συλλογή του. Μά υπάρχουν όμως στις κατάφωτες βιτρίνες των καταστημάτων. Έμπρός από αυτές κάθε μέρα ένα σωρό μικροί κολλούν τη μύτη τους στο κρύσταλλο και παρακολουθούν μ' έκπληκτα μάτια τις ηλεκτροκίνητες άμαξοστοιχίες, τα άεροπλάνα, τις πολυτελείς βενζινακάτους και τις κουκκλες που μιλούν και τραγουδούν σαν άνθρωποι.

Μέσα σ' όλα αυτά τα γοητευτικά παιγνίδια ξεχωρίζουν όλες η «βεντέτες» του κινηματογράφου κι' όλοι οί μεγάλοι πολιτικοί της Εύρώπης. Η κουκκλες τώρα δεν μοιάζουν με τις παράξενες πριγκήπισσες της Αιγύπτου ή τις αισθησιακές μαρκησιές των Βερασλλιών. Μοιάζουν με την Γκρέτα Γκάρμπο, την Νόρμα Σήρερ, την Μαίρη Γκλορϋ καθώς και με τους μεγάλους γόητες της θόνης.

Όσο για τους πολιτικούς ένας θυμωμένος Μουσσολίνι κάνει πάντα τα παιδιά να γελούν με το τρομερό ύφος του. Έφέτος μάλιστα η βιτρίνες στολίσθηκαν και με κουκκλες 'Αθησυνών και με πάντων με όμοιώματα του αυτοκράτορος και της αυτοκρατειράς της Αιθιοπίας.

Ένουν δίκηο λοιπόν οί σοφοί που πιστεύουν ότι τα παιγνίδια των παιδιών αντιπροσωπεύουν πάντα την εποχή τους.

ΑΝΡΥ ΑΡΝΟΛ